

Gràcies al Tribunal d'Urgència, els autos de detenció...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...seran també autos fantasmes

Any IV - Núm. 147

Barcelona, 4 d'abril de 1934

Preu: 20 cèntims

EL TUSSO NEGRE per al senyor Madariaga

No sabem pas si és ben bé mereixedor que li concedim la nostra condecoració a un home que, si alguna cosa ha fet, ha estat plagiar-la i ridiculitzar-la. No obstant, la nostra «vida recta», procedent del stock del senyor Marcellí Domingo, ens inclina a la indulgència i a mirar les coses des d'un punt de vista prou elevat per no tenir en compte més que els interessos sacrosants de la pàtria espanyola unes vegades i els interessos espanyols de la pàtria sacrosanta d'altres.

Es per això i res més que per això que no vacillem avui a atorgar al ministre d'Instrucció Pública senyor Madariaga (Made in England) el galardó més preuat del nostre catàleg d'honors amb les darreres novetats de la temporada (preus especials per a l'engròs, amb un convencional descompte per prompte pagament).

El senyor Salvador de Madariaga espanyol Made in England fins al

moll dels ossos, ministre d'Instrucció Pública mentre estudia el ministeri, ministre d'Estat quan l'hagi estudiat per poder estudiar-ne un altre, estudiós de tota la vida, anglòfil de tota la vida i ambaixador de França al Ministeri d'Instrucció Pública d'Espanya ara, al d'Estat després, ha creat, plagiant-lo de la nostra jerarquia Gran Sapastre (encara ens queda el Llepa i el Gran Llepa per oferir-li) el càrrec de Ciutadà d'Honor de la República. Però, creant-lo o no creant-lo, qui no veurà tot seguit el plagi més inhàbil? El ciutadà d'honor de la República no podrà elegir-lo si no és entre els titulars del Tussó Negre, i aquesta atenció—d'altra part involuntària—és l'únic que ens mou a una certa indulgència i ens porta a acceptar unes negociacions per establir un règim de reciprocitat i de condecoració més afavorida pel qual, en virtut que tots els membres del Tussó Negre seran Ciutadans d'Honor de la República, EL BE NEGRE ofereix el seu Tussó a tots els Ciutadans d'Honor de la República que no el tinguin i, com a mostra de bona fe, com és costum en les negociacions diplomàtiques, l'ofereix al negociador perquè l'usi i el lliueixi en les recepcions. Amb el certificat de garantia que s'acompanya, totes les reparacions seran gratuïtes. Excepte la de desempenyament.

Notes de Societat

Els diaris han dit que el senyor Joan Alavedra, secretari polític del President de la Generalitat, ha batejat un fill seu amb el nom de Macià.

Sabedor de la notícia, el senyor Millàs-Raurell, al qual, en qüestions de zel ningú l'hi passa la mà per la cara, ha decidit que, si la situació política no ha canviat, quan tingui un fill li posarà per nom Macià i Companys... màrtirs.

Acumulant insidia sobre insidia Las Noticias publicà una nota reatral anunciant el casament del President del Parlament de Catalunya senyor Joan Casanoves amb la vedette de revista Marguerida Carbajal. Nosaltres, degudament autoritzats, podem desmentir l'espècie propagada—no tenim altre remei que qualificar tan durament la notícia—que obeeix a una vil manobra de les dretes per desprestigiar l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Cal que Las Noticias i els seus tèrbols inspiradors aprenguin d'una vegada a respectar els alts presigis de la nostra terra. Si no ho volen fer, es trobaran sempre amb nosaltres, que sempre serem on estàvem, i al tantó.

L'URGÈNCIA DELS INCENDIS DE TRAMVIES

—I aquest per què l'han condemnat?
—S'ha comprovat que no havia cremat res.

El Ciutadà d'Honor de la República

Es ros, no té promesa, li agraden els cactus i no vol anar a Hollywood

Tan bon punt vàrem saber que havia estat nomenat el Ciutadà d'Honor de la República vàrem citar a visitar-lo.

El trobarem acompanyat dels seus disjuntius pares rebent les felicitacions d'una comissió de veïns de l'escala que havien volgut ésser els primers a felicitar-lo.

Sobre la taula unes copes, unes galeies i una ampolla de moscatell; a la paret del menjador retrats familiars i el de don Alexandre Lerroux, que suposàvem que no seria de la família.

—El meu fill, digui la seva senyora mamà, està molt content d'haver estat elegit, i des d'ací dona les gràcies a la premsa barcelonina per les atencions de què ha estat objecte.

—Ens permet fer-li unes preguntes?

—Amb molt de gust.

—Estic content?

—Estic molt content d'haver estat elegit, i des d'ací dono les gràcies a la premsa barcelonina per les atencions de què he estat objecte.

—Li agrada l'esport?—fem.

—Molt. A l'estiu vaig als banys i així a l'hivern no em refredo. Prenc oli de frega de bacallà, i com els papàs, sóc radical de tota la vida de la República. El meu color favorit és el préssec; uso sijapelo.

—Gràcies.

—I la meua actriu de cinema favorita era Marlene Dietrich però ara serà Maria Vila, tot seguit que faci cinema en castellà, naturalment. No, no aniré a Hollywood.

Aniré a Aranjuez. No, no pels espàrrecs, sinó a fer pel·lícules. Si vol preguntar alguna cosa més?

—Té xicota?

—No, no en tinc.

—I no es pensi—intervingué la seva mare—; si volgués... així les tindria. No veu que és tan ros.

En aquell moment entraren els fotògrafs d'Estampa, de Crònica i d'Ahora, per fer-li uns retrats, a la qual cosa accedí amablement la mamà del ciutadà. Naturalment, per al retrat de Crònica, el ciutadà d'honor s'hagué de posar en mànegues de samarreta per fer-li una fotografia d'art Manassés.

Uns disjars de magnesi, unes frases amables acompanyades d'unes galeies, i quedarem novament en família amb l'honor de la República.

—Ja pot estar ben orgullós, ja diem a la seva mamà.

—Ja ho pot dir; sembla que me'l volen col·locar a l'Ajuntament.

—Ah!—diu el ciutadà—. M'havia descurat de dir-li que la flor que m'agrada més és el cactus i que no toco el piano perquè m'agrada més la gramola.

—I posi també que als sis anys em va tenir el xarampió—digué la mamà.

—Si que...
—Ah! I no es descuri de dir que en va sortir.

Unes encaixades de mans, unes desigs expressats amb emoció mal coninguda, unes galeies embolicades amb un full de paper de barba, «així se li conservaran millor» diu, sollicita, la mamà, i tot seguit, el carrer, les quarilles, la roativa i els lectors. Així és el periodisme, feina dura i ingrata però que, de vegades, també té els seus al·licients.

UN CAS DE BARRA EL BE NEGRE i el be blanc

Des de fa uns dies, el nom digníssim d'EL BE NEGRE surt barrejat amb gent i fets francament suspicis. Primer, eren uns atracadors que planejaven el robatori de Can Sert al bar El Be Negre, del Paral·lel. Ara, són uns tals Alfons Roure, Parera i Vallmajor que, també al Paral·lel, volien estrenar una revista amb el títol d'EL BE NEGRE. Tota la propaganda d'aquest espectacle era feta a base d'enganyar la gent, feni-li creure que es tractava d'una producció patrocinada pel nostre setmanari. Posats a fer, aquests barres, arribaren a editar uns cartells on es veia un gravat ampliat de la vinyeta que encapçalava la nostra secció I un bé...!

Naturalment, l'acció de les autoritats ha fet impossible que es portés a cap aquesta usurpació de títol—valgui l'eufemisme—. Al primer moment, els autors de la revista tingueren la pensada de dissimular la seva afanada amb un nou títol: «El Be Negre i les cabretes». Visi, però, que no estàvem disposats a tolerar cabretes ni Roures ni Vallmajors, s'han decidit finalment a batejar la seva obra amb el nom d'EL be blanc.

Que els provi.
I EL BE NEGRE, si pot ser, que el deixin tranquil.
Encara hi han classes.

LA SETMANA SANTA I CASTISSA A SEVILLA

El pas de Salazar Alonso

La Veu del Matí, de Gil Robles i del diumenge, portava un telegrama de Madrid en el qual reportava unes declaracions del ministre de la Governació, senyor Salazar Alonso, després del seu viatge de Sermaña Santa a Sevilla. En ell s'hi diu entre altres coses semblants:

Confirmà el ministre que en traslladar-se a la Meca, en veié materialment aixafat pel poble sevillà i fou objecte de tota classe de manifestacions de respecte.

Bufa! Si no l'arriben a respectar! Després diu que:

Escollí sagetes i aprecià en la cara de la multitud no solament la satisfacció que li produïa assistir a les processons, sinó que expressaven: «Sortim perquè podem estar tranquils».

Com es pot suposar, els fotògrafs varen fer el seu agost.

Es veu que va ésser tant l'èxit del senyor Salazar Alonso a la processó, que fins els comunistes que acostumen a portar els «passos» i que soa el govern del senyor Aznar foren el que tothom sap, se'n feien creus:

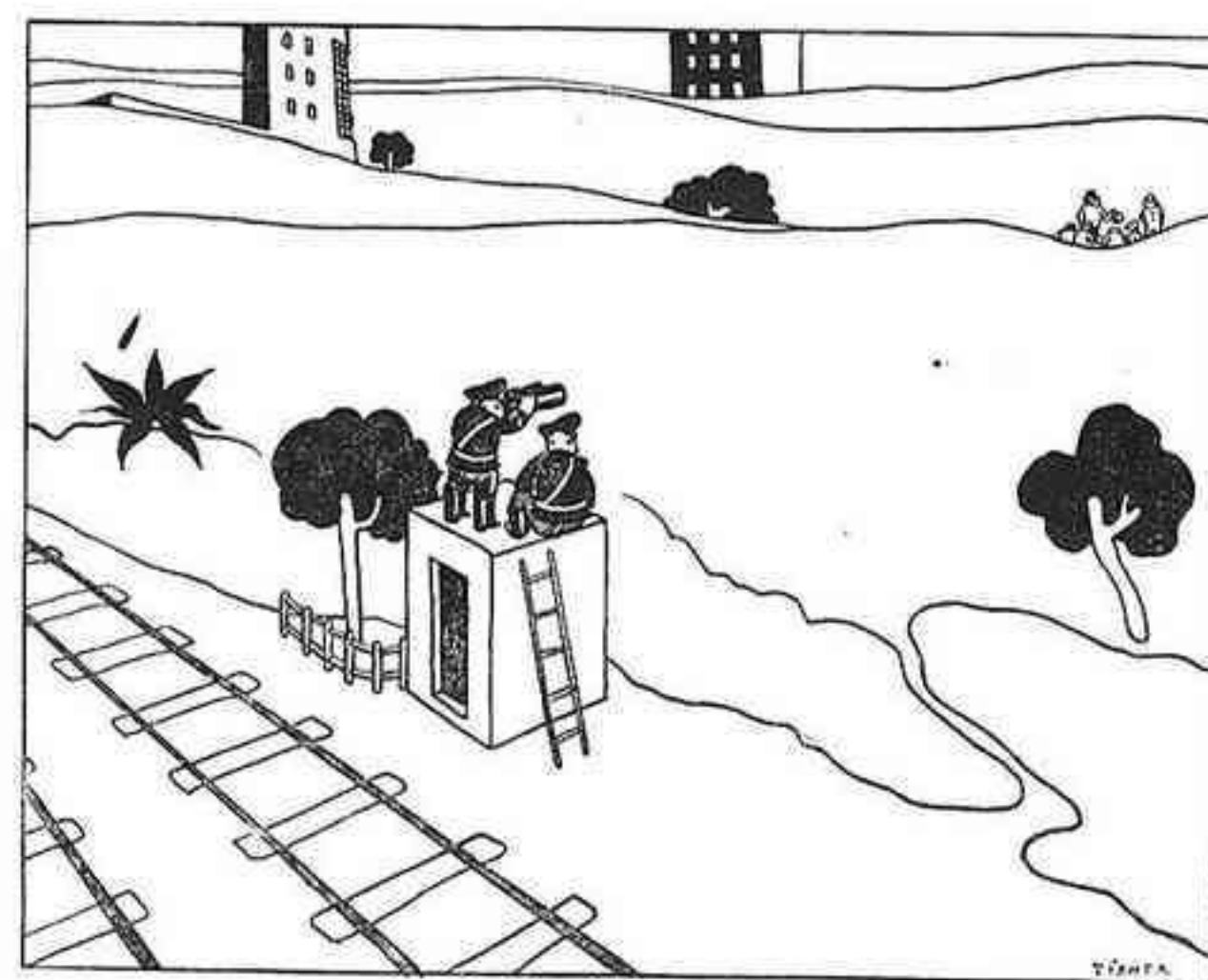
Es donà el cas, diu el ministre i La Veu, que en desfilant davant meu un dels passos, que com ja sabeu són conduïts en llur majoria per persones afectes al comunisme, en reconeixem els portadors de les imatges les balancejaven i exclamaven: «A honor del senyor ministre», i impulsaven les imatges eners un costat i l'altre amb el característic «alalà, alalà».

Tenim en-ès que s'estia gestionant que l'escultor Navarro faci un «passo» representant el senyor Salazar Alonso, que serà passeja l'any que ve a la processó de Sevilla en comptes dels de Sicília que seran retrats per vells i poc excelsos.

D'atra banda, sabem que l'escultor Navarro ha iniciat ja els primers passos per fer l'esmentat «passo» i pròximament es traslladarà a Madrid per començar la seva ja famosa obra.

Llegiu, a la pàg. 2

LES CARMELLES

UN POLICIA PRACTIC

—Ara es reparteixen els diners. Agafem-los?

Una nota de la Lliga

Els èxits del govern autònom són un perill pel catalanisme i els trenta anys d'honrada administració

Hem rebut la següent nota del Comitè d'Acció Política de la Lliga, que publiquem amb molt de gust i a continuació:

Si els fets passats no justifiquesin a bastament l'absència persistent i deliberada de la minoria de Lliga Catalana del Parlament de Catalunya, la conducta present de l'Esquerra fent instrument de partit de l'arma que massa prematurament i impremeditadament ha posat l'autonomia en mans de l'Esquerra, bastaria per mantenir-la, si no per accentuar-la.

Feta massa temps que des dels nostres òrgans, tan matinals com nocturns com madrilenys, veníem denunciant els perills de posar en pràctica una autorització que, si es consignava en l'Estatut era més per fer bonic que no pas perquè ens la prenguéssim senyosament mentre no governéssim nosaltres, i els fets han hagut de donar-nos fatalment raó. Les coaccions, la manca de consideració i de respecte a un sector d'opinió que reuneix el sol molt més vot que tota l'Esquerra sense comptar-hi els petards del carrer de Casp ni la dissolució de les Ordes religioses, ni la revisió del cens electoral ni les estadístiques de la mortalitat infantil, ens ha dut a un estat en què tota aquella convivència en què sempre havia viscut la Lliga amb els seus adversaris polítics, que li havia permès la més àmplia comprensió de l'article «El Alma en los Labios» i les seves conseqüències, l'assalt de La Veu pels militars i la Llei de Jurisdiccions, de l'atemptat d'Hostafrancs i la ferida del senyor Cambó, de la situació de l'Ajuntament de Barcelona en temps de l'Emiliano i el millorament de posició del mateix Emiliano, del fracàs de l'Assemblea de Parlamentaris i de l'adveniment de la dic-

tadura. Però una majoria no podria mai posar-se a governar per ella mateixa sense incórrer en el blasme de tots aquells partits polítics que no governessin, i menys governar en un sentit que dificultés la crítica posant les oposicions en el compromís d'haver de blasmar d'allò que si elles ho fessin se'n lliurarien els llambros i tant més tractant-se d'unes esquerres destinades pel nostre il·lustre amic Déu Nostre Senyor a l'error perpetu, no podia suportar amb equanimitat un partit d'ordre abans que tot com la Lliga, que els conflictes de Llum i Força, el del ram de l'Aigua i d'altres encara fossin solucionats sense sabotatges, cosa que nosaltres no hauríem permès mai, com la intervenció del cap dels escamots en el descobriment i captura de les bandes d'atracadors que mantenien viva i imperiosa la necessitat d'un govern de dretes, ni menys que s'hagi fet sense desordre el traspàs dels serveis d'Ordre Públic a la Generalitat, com que demostra les convivències indomnables i intolerables de les forces destinades a mantenir l'ordre amb un partit destinat, per la seva filiació esquerrana, a mantenir el desori i el desordre.

Es per això que, ferma Lliga Catalana en el seu propòsit i més ferm encara el seu Comitè d'Acció Política, manté, no solament l'allunyament dels seus diputats del Parlament de Catalunya, sinó que lluitarà, com els seus Estatuts no indiquen encara, pel retorn de l'autonomia a Madrid, i indiferent, com sempre, a les formes de govern, llança el seu triple crit: Monarquia? República? Dictadura? Economia i Finances, Agricultura i Ramaderia!

Pel Comitè,

EL COMITÈ D'ACCIÓ POLÍTICA

UN MINUT AMB MOSSÈN LISBONA

La pena de mort i la caritat cristiana

Els diaris de dreta no hi veuen materialment de cap ull amb l'anunciat restabliment de la pena de mort. L'obra pertorbadora de les esquerres havia, en efecte, portat el seu esperit sabotejador de la religió fins a suprimir tota expansió dels sentiments més sacrosants de caritat cristiana que pogueren refugiarse en les ànimes de les persones religioses traient-los fins la satisfacció de poder endolcir des de les files dels Germans de la Confraria de la Sang i de la Bona Mort, els darrers instants dels infelïços reus, i, no pas millorant les condicions d'aquests, sinó simplement suprimint els reus i fins la pena.

Per tal de poder donar als nostres lectors informació de primera mà, hem anat a visitar monsenyor Lisbona, personatge preeminent del tradicionalisme, el qual, en el seu llenguatge florit ens ha contestat:

—Nosotros somos ante todo siervos humildes del Señor de los Cielos y, por tanto, queremos, al alcance de todos, una muerte que nos eleve en raudo vuelo a las alturas celestiales. ¿Cómo podrían, empero, los criminales empedernidos gozar después del traspaso de la gloria de los justos? Solamente hay un medio, la pena de muerte que vuelve a la gracia divina las ovejas descarriadas en el proceloso mar del pecado. Por esto nosotros la patrocinamos y por esto el señor ministro del rayno se propone restablecerla.

—Però, això de matar, vol dir que...

—Si fuese para siempre, podrían quejarse, que dude, tiene, si queja pudiera haber en una cosa tan conforme con la caridad cristiana. Però fíjese usted en que el señor ministro ha dicho que se restablecería solamente por un año.

—Ah, vaja, al cap de l'any els ressuscitaran. Però vaja, em sembla que amb tres dies ja n'hi ha prou i massa.

—Se equivocó usted, amigo, se equivocó usted. Imáginese solamente que la religión católica pudiera celebrar la Semana Santa durante todo el año! ¡Qué hermoso panorama!

ELS PEUS A LA GALLEDA

Un sentimental com una casa

La darrera reunió dels «Amics de l'Art Vell», celebrada diumenge passat, tenia per objecte, entre altres coses, la reforma dels estatuts de l'entitat.

A tal fi, en temps oportú, la Junta havia cursat als socis sengles còpies dels nous estatuts, sollicitant, al mateix temps, que tota esmena o observació fos cursada amb vuit dies d'anticipació.

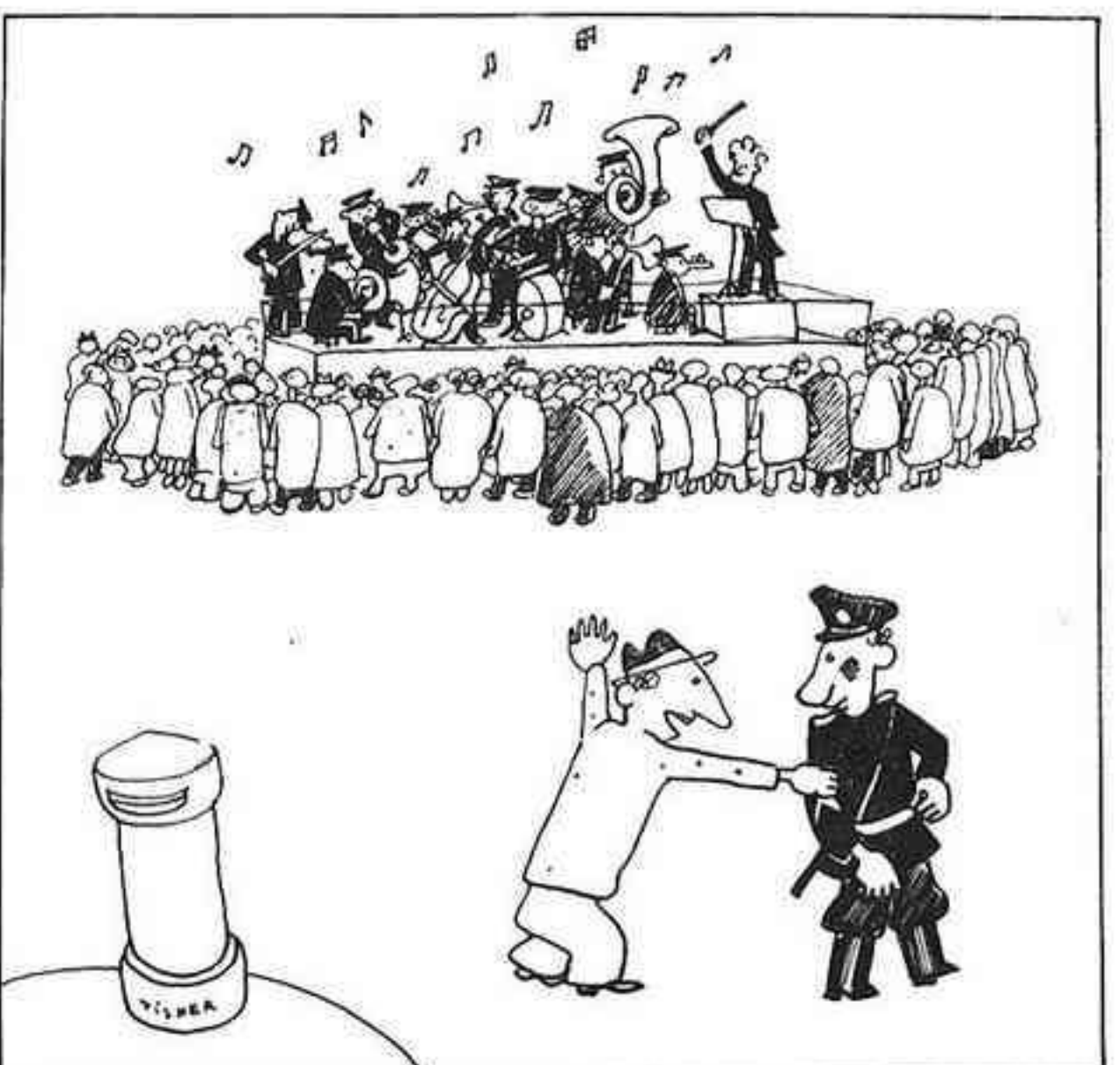
Però sempre hi ha qui no s'assabenta de les coses.

En aquesta reunió dels A. de l'A. V., aquest paper va tocar a l'illustre membre de l'Associació d'Arquitectes, gimpador neulit i obstinat, senyor Darder.

El senyor Darder, doncs, s'aixecà per a protestar d'una clàusula dels Estatuts que, per a ell, era injusta i impropcedent: la que assignava que els A. de l'A. V., per tal de facilitar millor la seva comensa en la defensa dels edificis que s'ho mereixen, faran els plans de reforma que per a aquests calguin sense cap despesa per al propietari.

Defensam el «devengo» per als arquitectes, que en aquest cas no es discutia per a res, el senyor Darder ficà repetidament els peus a la galleda.

Els peus i ell i tot. Sorri que, a punt d'ofegar-se ja, l'advocat senyor Vernis el traqué del mal pas agafant-lo per les orelles i espolsant-lo de tal manera que al pobre senyor Darder no li quedà altre remei que donar-li les gràcies per la seva magnanimitat.

—Ep! Agafeu aquesta ban'a!

LA MONA D'ENGUANY

Un rumor sensacional

A conseqüència de les intervencions del senyor Sagarra en els darrers Plens consistorials han començat a circular per la Casa Gran estranys rumors sobre les causes dels llargs discursos de l'orador de la Lliga. Hom recorda que no és pas d'ara aquesta obstinació a allargar els debats, sinó que ja es manifestà en l'altre Ajuntament. Es dona a l'afar grans proporcions i hom l'arriba a comparar, distàncies guardades (Barcelona-París), amb l'afar Stavisky.

Es tractava, segons els comentaristes ben assabienats, d'una vasta maniobra del consorci de fabricants de rellotges per, gràcies als discursos del senyor Sagarra, augmentar-ne el consum fins a consumir una sobreproducció deliberada que entraria a Espanya gràcies a un dumping dissimulat.

Sembla que hi ha regidor que en una sola intervenció del senyor Sagarra ha hagut de canviar sis vegades de rellotge, deixant-los tots completament exhaurits.

La Rambla se n'ocuparà.

La mona de Pasqua ha ingressat al partit radical.

El «coro» de diputats de la Lliga al Parlament de Catalunya, va guanyar el primer premi del concurs de Caramelles de dissabte.

El Diluvió fa sis dies que no diu mal d'en Vachier.

En Pich i Pon ha donat la llau-na a en Marius Aguilar perquè encara no ha publicat cap fotografia dels dos Douglas Fairbanks visitant la rotativa d'El Dia Gráfico i La Noche.

L'auto fantasma s'ha negat en rodó a acatar la República.

La Veu del Vespre ha fet efectiu-va tota la multa de cinc mil pessetes en peces de la perilla.

El microbi de la grip i el del xarmpió han felicitat el Col·legi de Metges pel seu projecte de declarar la vaga general del ram.

L'Associació Professional de Pallassos de Circ ha protestat enèrgicament de la competència descarada que els fa el regidor de la Lliga senyor Ferran de Sagarra.

El rabassaire Aragai té en estudi un projecte i mig contra l'anur forçós que consistirà en donar feina als que no en tenen i fer reposar als que treballen.

El regidor ex-pupista senyor Mateu, vist l'èxit del seu projecte d'al-fabetització dels articles de menjar, es proposa alfabetitzar els quatre regidors de les quatre minories radicals de l'Ajuntament.

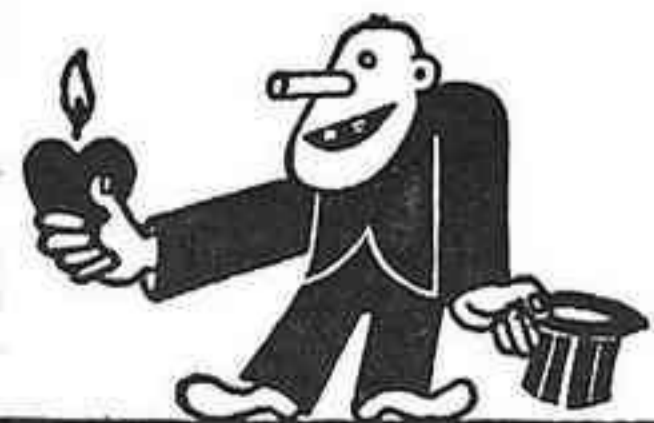
La subscripció que Renovació tenia oberta per a regalar una canya de pescar a l'alcaldia de Caldetes, ha hagut d'ésser tancada per excés d'aportacions.

La Setmana Santa de Sevilla ha tingut tant èxit que fins han sortit els passos a nivell.

La qüestió de l'augment del preu dels diaris ja s'ha resolt satisfactoriament. D'ara endavant es vendran a cinc cèntims.

Aquesta setmana no parlarem dels mitjons Molfort's.

amb el cor a la mà

EL LIBERALISME ENCARA ES PECAT

El Correo Catalán de diumenge publicava a primera plana, el següent entrefilet:

«El Tradicionalismo es fundamentalment anti-liberal, y de ahí que en España el pleito político perenne, no sea otro que esta pugna entre liberales y antiliberales, y que como se decía hace cincuenta años «mientras exista un liberal, existirá un carlista.»

Ara, seria curiós de saber com els carlins expliquen les seves aliances amb la Lliga, partit liberal per excel·lència, segons diuen els seus dirigents cada vegada que se'ls presenta l'ocasió.

Es clar que també es diu que l'ocasió fa el lladre...

PARADISOS RADICALS

En la crònica de Madrid que publicava diumenge a La Veu de Catalunya, Josep Pla parlava de la pròxima setmana parlamentària, i deia:

A part del projecte restabint la pena de mort, caldrà aplicar la guillotina als havers de la clerecia.

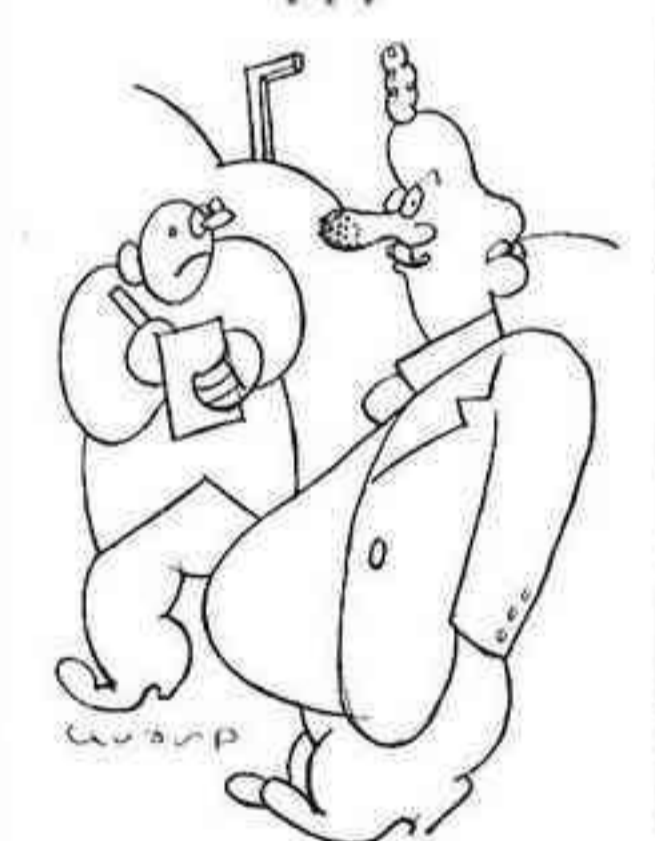
Guillemina, pena de mort... Es tracta d'una setmana parlamentària o de la setmana tràgica?

IN MEMORIAM

Dissabte La Batalla, òrgan del comunisme a Barcelona, publicava un solt en el qual dedicava un calorós elogi al jove letrado don Lorenzo Massé per la seva brillantíssima defensa en la vista de la causa contra Maurín, processat per la publicació d'un article que, segons el fiscal, constituïa un delictes d'excitació a la sedició.

L'autor del solt de referència, felicitava calorosament l'advocat que supo interesarse tan vivamente por la causa. Ara, que no sabem què diria d'un tal Massé, el qual, durant la Dictadura, essent estudiant encara, va intentar organitzar el feix a la Universitat.

La brometa, però, que els seus col·legues van fer-hi, decidí al jove Massé a renunciar la matrícula oficial i a continuar els seus estudis com alumne lliure.

EL CIUTADÀ D'HONOR DE LA REPÚBLICA

—Vol dir que no serà radical?
—Ja li he dit que ha d'ésser un ciutadà d'honor...

CONEGUTS DE TEMPS

Dissabte al migdia, els senyors Trias de Bes i Trabat estiguieren a la Generalitat a visitar el senyor Companys, per tal de demanar-li que s'interessés per l'erecció del projectat monument a Prat de la Ribera.

—He vingut amb el doctor Trabat — va fer el doctor Trias de Bes —, perquè com que se que sou tan bons amics...

—Sí, sí — respongué el President —. Però tingueu present que jo no me n'he fiat mai massa d'en Trabat!

—El President sempre ha diu — assentí l'interessat — que el que de mi més el preocupa és la meua dinàmica activitat.

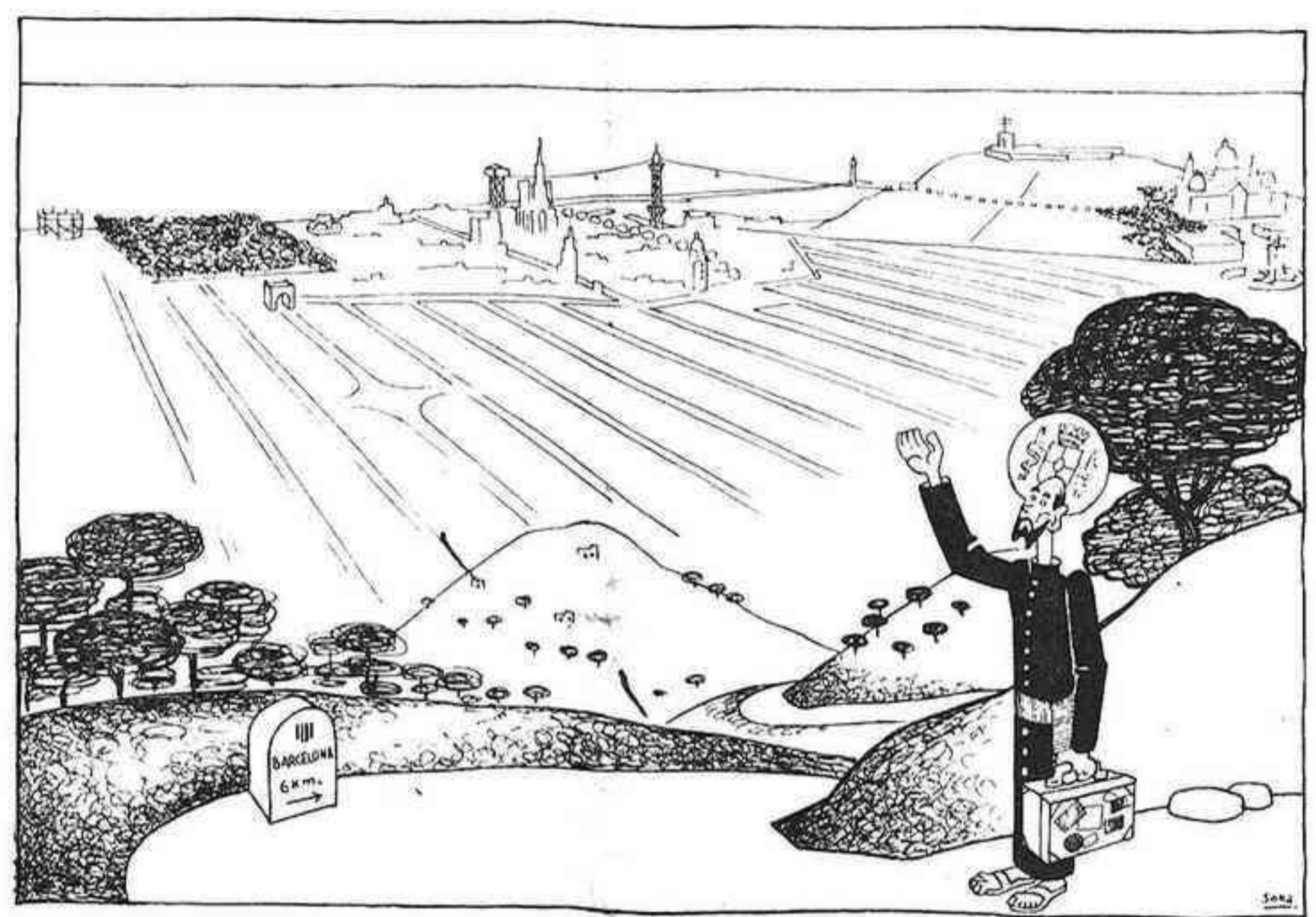
—Tot és doncs qüestió de lligar-lo.

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes

TOT D'OCASIÓN

Corrés, 414 - Telèfon 30422

LA TORNADA D'EL DIVINO IMPACIENTE
—Això no és una ciutat; és una vinya!

LES CARAMELLES

Al cel brillaven milers d'estrelles, era de Pasqua l'hermosa nit; si a a tinguéssim en Terradelles, el vers seria molt més lluit.
Quan el meu «novio», que és el solista que fa els articles allà a La Veu i sols els firma amb tres estrelles i així despista com un garneu, etziba en l'aire aquesta cançó, que per'xò el paga el senyor Cambó:
—Per tu, tan sols per tu, xamosa Lliga, d'amor ardent el meu cor sent un goig diví; l'ardor amb què et defenso la botiga bé servirà perquè algun jorn pensis amb mi!

El segon dia de Pasqua anaren d'amagatots al Parlament, i allí trobaren una vedette que interpellava al President. Dissimularen fent els ulls grossos, i s'assegueren en llurs esccons mentre acordaven, amb gran prudència, llur captivença en les sessions. I tots a l'hora anaven cantant i els dirigia el senyor Duran:
—Aquí, ja som aquí altra vegada perquè ens ha fet enveja el tractament que al senyor Pau Romeva hom atorgava i no passem per ser menys que ell essent essent més gent!

La Veu proclama que aquesta terra està perduda i no té remei perquè governa la gent d'esquerra i ella desitja que torni el rei. I en Pellicena, que és un camacho; i el senyor Tries, que és un de Bes, s'hi deixen caure de tal manera que ni per xamba s'estan de res. I amb negra tinta i tristos posats escriuen coses d'esperitats.
—Ai pobra, pobra terra catalana, contempla i mira el fruit del teu mal cap: misèria, pesta, crim, desordre i gana. D'aquest govern que tens n'has tret bon n'has tret bon nap!

Si ja es trobava l'auto fantasma i s'agafaven atacadors i hom els portava, tristos i moixos, a la delega de dos en dos. El senyor Selves se n'alegrava i ho celebraven els ciutadans i els policies mai no paraven de rebre puros i estranyer mans. I tots cantaven amb gran braó les dolces notes de la cançó:
—La plaça de les Glòries Catalanes és on aquest servei va començar. Si tots hi posem fe i en temim ganes, aquelles glòries l'ordre públic traspasat eclipsarà!

A l'estació del Morroí han robat dos obusos peranyents a l'exèrcit. (Dels diaris)
—Això ja són ganes d'obrir!

PROVAR-LO ES ADOPTAR-LO

Amb el títol «Un fet singular» i el subtítol «Uns pescadors fan una experiència que els reix». La Veu del Matí i del diumenge, publicava un telegrama de Múrcia en el qual explicava que el periòdic La Verdad, donava compte d'un fet ocorregut a Torrevieja. Es tracta d'uns pescadors que, no pescant, varen anar a trobar el capellà perquè els donés, al menys, la benedicció. Els pescadors no sabien resar i el capellà els renyà una mica, però els benef. Anaren a pescar i, mentre els altres seguien sense treure res, els benefiscaren 146 caixes de sardina que varen vendre per 2.800 pessetes.

«Amb aquesta quantitat, diu La Veu, van poder pagar els deutes i a més van repartir 75 pessetes per a cada mariner.» (La Veu no fa la pregunta obligada en aquests casos, quins eren els deutes del patró i quants mariners portava a la barca?)

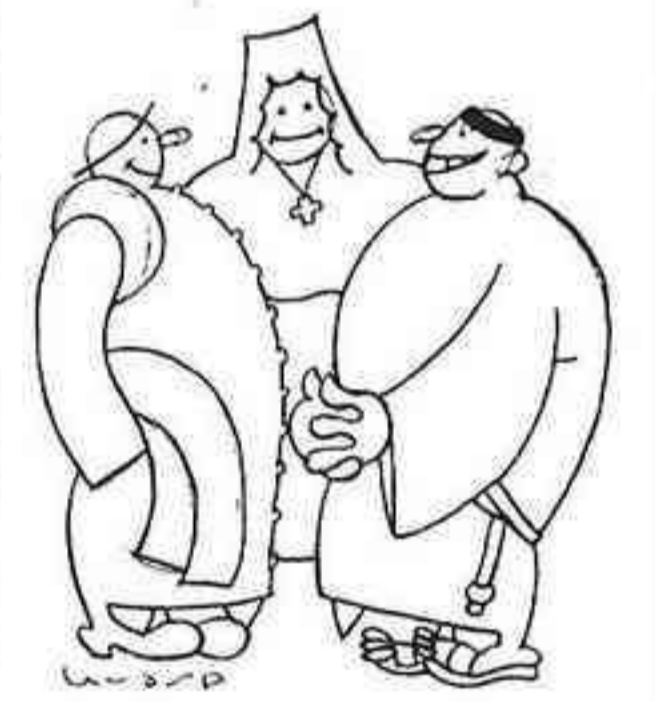
En el mateix número La Veu fa una gran broma dels projectes del senyor Oliver, que ens presenta amb un pròleg el catàleg del qual no-més podem dir que ens féu molta mala espina. Doncs bé; el senyor Oliver no és tan dolent com això —ni tan bo com allò, si ho hem de dir tot.

TOTES SE LES PENSA

La Vanguardia fa una pila de dies que publica el següent anunci:

Secretario político, con residencia en cabeza de partido judicial de Cataluña se necesitaría asegurándole sueldo de 300 a 500 pesetas mensuales con porvenir político para el beneficiado. Preferible abogado, procurador con aptitudes periodísticas. Esc. 691. Vergara, 11.

Sembla que es tracta d'una innocen- manióbra d'en Millàs Raurrell per obtenir augment de sou sense presentar bases.

LA PENA DE MORT
—Alleluia! Així aniran més persones al cel...

ELS RADICALS PROMISCUEN D'AMAGAT

En el Centre Republicà Radical del Poblet va tenir dijous passat, conegut amb l'altre cop popular nom de sant, un sopar de promiscuació. L'acte tingué lloc en el sí de la més absoluta clandestinitat. No obstant i això, sembla que don Alexandre Lerroux se n'ha assabentat i ha escrit a la Direcciva expressant-los la penosa impressió que li havia causat la celebració d'un acte tan antigovernamental i tan demodé. La Junta li ha contestat excusant-se en el fet que el Dijous Sant ara ja no és dejuni i que per això l'havien fet aquest dia i no el divendres, ja que la seva inèncio no era violar el precepte sinó mantenir la disciplina del partit en aquella populosa barriada.

La resposta del cap del Govern ha estat de satisfacció i encoratjament.

AVIS ALS ANUNCIANTS

Per a totes les ordres o instruccions que estiguin relacionades amb la secció de publicitat d'EL BE NEGRE, cal telefonar al núm. 80-555.

NO TOSSIU
Preneu
Pastilles KLAM
Tres rals caps
La primera us convencerà

Ha estat atorgada la creu d'honor de l'Ordre de l'Atabament dels Babaus al notable publicista Carles Cindreu i Ponç pel seu article darrerament publicat a La Publicitat en propaganda dels productes mirnescos.

Fou tan gran l'emoció que a Joan Miró li produí la lectura de l'article cindreuès que es desmaià per tres vegades consecutives; per retornar-lo de la primera n'hi hagué prou amb passar-li per sota el nas una corbata d'aquelles peludes que ell gasta; per la segona, li hagueren de fregar per l'esquena un «anfibio galopante» de l'Angel Ferran; però per la tercera no hi hagué altre remei que fer-li ensumar una sabata del Cassanyes.

El senyor Renard, pensant — i amb raó — que d'altres menys bregats en matèries artístiques i menys experimentats que ell han pogut obrir una sala d'exposicions i obtenir-hi èxit, s'ha decidit a obrir-ne una ell també.

El dissabte va inaugurar-la amb una exposició de pintures del senyor Oliver, que ens presenta amb un pròleg el catàleg del qual no-més podem dir que ens féu molta mala espina. Doncs bé; el senyor Oliver no és tan dolent com això —ni tan bo com allò, si ho hem de dir tot.

La senyoreta Syra ha fet un trio pedagògic per a inaugurar aquesta quinzena. El dissabte passat obriren la seva exposició l'angelical i cast senyor Ráfols, el gruixut senyor Solanac i l'elegant senyor Busquets, tres pedagogs com tres cases — cases barates, però.

El senyor Vidal Rolland va obrir dissabte una adequada exposició de quadros de menjador a les Galeries Laietanes. Quan es posa a pintar, el senyor Vidal Rolland no s'està de res. Les seves perdis diuen: feu-me amb cols; les seves llebres: feu-me en civet; les seves fruites: mengeu-me; les seves noies, guapotes i revingudes, són temptadores de debò. Ara, que potser an.b tot això, l'espectador pot oblidar-se que es troba en una exposició de pittura. Què hi farem!

L'escultor Canyes ha escombrat, per fi, el seu taller. Els veïns han pogut notar entre la gran polseguera que s'alçava, mentre Canyes anava escombrant, tot de consoneis perduts i fragments de frases llagrimatòries de les seves temptatives poètico-amatòries. Desitgem a l'il·lustre escultor tota classe de prosperitats en el seu nou estat.

SALA PARÉS

Fins al 6 d'abril

EXPOSICIÓN de PINTURES CAMPS - RIBERA

COTIZACIONES

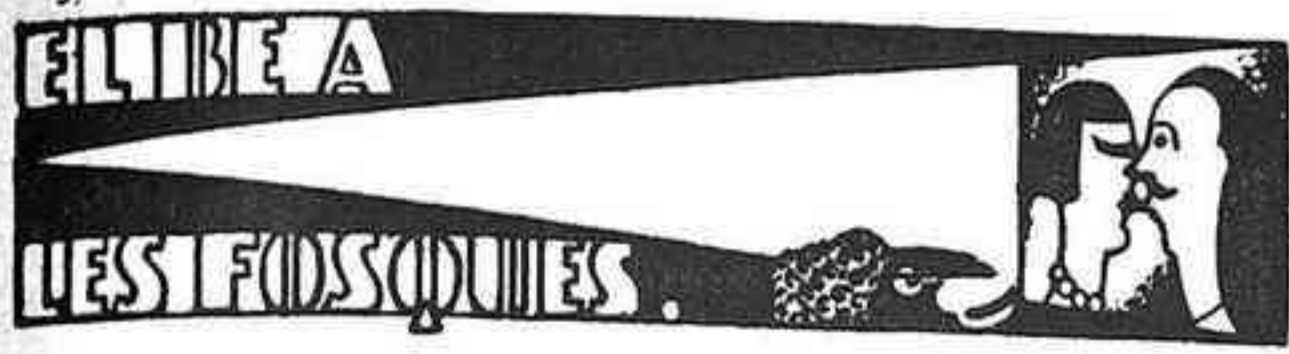
Traspasos (venciment primer d'abril)	370'—
L'Auto (fantasma), S. A.	0'05
Atracadora Industrial	2'10
Ordre Públic	450'—
Tribunal (d'urgència)	3'15
Fàbia Jovino	0'35
Forques de l'Ebre	112'—
El BE NEGRE	333'—
El Be Blanc	0'00

Baixa de manera pronunciada el paquet d'accions del ram de l'atractament. L'Auto (fantasma), S. A. arrossega Atracadora Industrial, la qual, mancada de fons de resistència, trobarà dificultats a parer el cop.

Traspasos (venciment 1.º d'abril) segueix amb fermesa la corba ascendent de la seva cotització.

Ordre Públic, el control del qual ha passat a mans de l'Esquerra com a observador amb insistència La Veu de Gil Robles, cotitza amb una brillantor que decanta a l'optimisme.

Avui serà llançada al mercat una emissió clandestina d'El BE NEGRE. Malgrat la cautela amb què es portava la falsificació, ha estat descoberta degut a la burda trama de les còpies. El BE nostrat allí hi apareix blanc i amb potes rosses. Tribunals (d'urgència) tanquen a 3'15, que és com dir a tres quarts de quinze.

Els cinemes s'han posat en un bon bullit en voler celebrar tots el dissabte de Glòria un dissabte, i el que és pitjor el mateix dissabte, perquè ara, havent estrenat tots el mateix dia, no sabem pas com s'ho faran per, fent durar els programes una setmana, poder tornar a estrenar el Tivoli els dillunsos, el Metropol els dimecresos, el Fèmina els dijousos, i els divendresos el Coliseum, l'Urquinaona, el Capitol, el Catalunya, el Fantàsia i tots els altres. Trobem que per als crítics, per a les empreses i per al públic en general, hauria estat més avantatjós que els cinemes haguessin celebrat el dissabte de Glòria el dilluns, el dimecres, el dijous i el divendres sants, i hauria servit per descongestionar el dissabte de Glòria, teatral de tota la vida.

que es diu Alison Skipworth fa els possibles perquè li diguin Marie Dressler. Naturalment, no ho aconseguen ni ella ni la Paramont per més interès que hi posin. Però, potser sense proposar-s'ho tant, han fet, una i altra, un film ben distret i interessant.

El dia de l'estrena d'aquest programa al Coliseum, dissabte a la tarda, hi havia el comte de Güell. Però no hi anava ni per l'un ni per l'altre dels dos crítics films, sinó per un noticiari en el qual s'hi projectava el ball dels Petits Lits Blancs a l'Opera de París. Un ball, naturalment, benèfic i en el qual, a més — records del temps — s'hi ballava el can-can i la Mistinguett, avia d'ella mateixa, hi ensenyava les seves tradicionals cames.

En aquest mateix noticiari hi va haver, a més, una gran xiulada. Però no era pel comte de Güell, encara que podria ésser per l'estat en que t'el jardí Comillas, i per la Mistinguett ni molt menys pels litets blancs, sinó perquè en un altre tros hi sortien Hitler, Gamboes i Mussolini. Alguns feixistes, com era la seva obligació, varen aplaudir per fer el contrast.

Al Tivoli la Ufa hi fa Guerra de Vaises, que no és, com es podria creure, cap propaganda disfressada de la guerra, sinó un film molt distret en el qual s'hi barallen Johann Strauss i Josef Lanner. En ell hi surt Renate Muller, que és una noia molt simpàtica i, naturalment, una pila de valsos de Lanner i de Strauss, i, encara que es tracta d'un film còmic, Paul Horbiger, que hi fa el paper de Lanner, no hi fa monades d'estudiant de capellà com acostuma. I Willy Fritsch hi fa un bon galan. Ens sembla, doncs, que es pot dir que es tracta d'un bon film.

L'HOME INVISIBLE!!! Parla ara en castellà al KURSAAL Us sorprendrà extraordinàriament tornar a veure el film ara sense tí-tols que destorbaven la visió del misteri. Sols per pocs dies al Kursaal

Al Coliseum fan un film com a complement de programa, que, si l'haguessin presentat com a base del programa, ningú no s'hauria estranyat que l'altre l'haguessin donat com a complement. Però l'altre és un film musical, o sigui que hi ha música, i balls, i girls, i aquells artístassos de la ràdio americana, el principal dels quals sembla que ara és Bing Crosby, que no s'hi veu de cap ull de tenir el perfil de John Barrymore, que sempre s'havia pensat que el seu perfil era seu i ara resulta que és de Bing Crosby, i, és clar, el film ha d'ésser anunciat com a cosa important.

URQUINAONA PROXIMAMENT Greta Garbo JOHN GILBERT LA REINA CRISTINA DE SUECIA

Després de Las Dos Huerfanitas, Els Tres Mosqueters, Els Quatre Genets de l'Apocalipsi (que suposem els faran sonors un dia o altre), els reportatges de la cursa ciclista de sis dies, El Setè Cel i Las Ocho Golondrinas, no podien menys de presentar-se Las Cinco Muchachas, i s'han presentat al Fèmina en forma d'un film danès, en el qual hi pren part importantíssima en Josep Santpere.

Femina Demà, a les 10 de la nit Solemne estrena de Doña Francisquita Raquel Rodrigo Matilde Vázquez Fernand Corfés Antoni Palacios Manuel Vico Félix de Pomés LA PRIMERA PRODUCCIÓ NACIONAL DE IBÉRICA FILMS, S. A.

FANTASIO li ofereix l'espectacle més selecte de Barcelona amb 'FELIPE DERBLAY' i el dibuix en colors de Walt Disney CANTO DE CUNA

El Recader de Montjuïc Una alegria mai no ve sola i una desgràcia tampoc

Joan de Landa ha de començar sis films que encara no tenen ni títol, ni argument, ni pessetes. Sembla que a tots ells hi sortirà un pres.

— Aves Sin Rumbó segueixen rumb. Ara Demare s'ha llançat a la mala vida — en el bon sentit de la paraula, s'entén.

— Doña Francisquita, que s'havia d'estrenar el dissabte de Glòria, ara diuen que serà el dia 5. Sembla que al seu protagonista encara li mancava adquirir alguna nacionalitat sudamericana.

— Al director de El Cine, senyor Pérez de Lafuente, li han fallat els espies aquestaarrera vegada que Douglas Fairbanks ha estat ací. No hi vendrà d'una falla. Ja fa tant de temps que a El Cine li falla la sintaxi...

— Ara Benito Perojo no podrà fer La Hermana San Sulpicio, perquè el senyor Palacio Valdés no li vol donar permís. En canvi, el dona a Florian Rey. Sembla que això és una maniobra del senyor Huguet que com a monges no tolera més que Sor Angèlica. Els senyors Balart i Simó estan desesperats i volen recórrer a la llei d'havers de la clerecia.

— A Sor Angèlica, de la qual és autor, director, escenarista i muntador Francesc Gargallo (ara està fent estudis per veure d'ésser-ne més coses), hi surten la seva filla (ja és pare d'una de les actrius), aquella que sortia a «La Tia Ramona» i una entrenadora de l'Esguerra (de l'Eixampla, s'entén), que ja és una celebritat, i segurament seguirà essent-ho fins el dia que s'estrenarà el film.

— No obstant això, Sor Angèlica ha d'ésser un èxit, perquè el senyor Huguet ha trobat el secret, que consisteix a llogar bons mobles i pagar-ne una bona assegurança. L'altre dia li costà cinc-cents pessetes una llum que li trencaren, i que — junt amb les cinc-cents pessetes — formava part del secret.

— El senyor Huguet que comprat — és un dir — Casanova, aquell film d'Ivan Mosjoukine del temps del cinema mut, ara doblat en francès. Hem dit comprat i no és cert, encara que n'hagi pagat vuitanta o noranta mil pessetes, perquè aquestes pessetes són purament pel permís. Un altre secret de l'èxit.

MOLT IBEE!

Ha començat als teatres la temporada de Primavera. Com de costum, aquest començament ha coincidit amb el Dissabte de Glòria, o, si voleu, amb la Pasqua de Resurrecció. No hem vist enlloc, però, ni la Glòria ni la Resurrecció. Ni tan sols amb minúscula.

A en Poal-Aregall li calen, per a reixir, dues coses: Primera: unes tisores de jardiner. Segona: utilitzar-les. Quan en Poal hagi espurgat la part melodramàtica de La Gloriosa, la part popular, que és la que està millor, prendrà nova ufana. Tots hi sortirem guanyant. Autor i públic.

Si, senyors! També a Novetats hi ha hagut, per Pasqua, un gran esdeveniment teatral. No han estrenat res. Però ha desaparegut «Tana Federo» del cartell. Què voleu més?

Algú que deu esvar millor de la vista que nosaltres, ha parlat de la resurrecció del teatre català al Paral·lel. Anem a pams. Els cartells de l'Espanyol han aparegut amb un escut de Catalunya, i els de l'Apol amb les quatre barres.

Fabú Club Rambla Catalunya, 24 Telèfon 12603 EXIT DE LES NOTABLES ATRACCIONS EMMA LUKAS-BANJO MIKE MATAS BAND SORTIDES DE TEATRE

El divino impaciente ha fet la seva reparació al Romea. Amb Ricardo Calvo. Una desgràcia mai no ve sola.

Ha debutat a l'Edén la famosa cançonetista francesa Nitta-Jo. Als desvats, aquest debut els ha proporcionat tema. Són molts els que estan capficats aquests dies calculant els anys que pot tenir Nitta-Jo.

A l'Espanyol, i amb el títol de El rei fa treballs forçats, ens ha ofert el senyor Roure una sèrie de procaçitats que no hi ha manera humana de digerir. Ni amb el concurs d'en Santipere. Ni amb el d'en Ventayols. Ni amb deshabillés de la Gay. Amb obres d'aquesta naturalesa, el Teatre Espanyol aviat tindrà que canviar de nom.

En La Gloriosa, els aconeximents històrics marxen paral·lels als dalt i baixos familiars dels principals protagonistes. Com en Cavalcada. Ara bé: de Cavalcada a La Gloriosa hi ha una estona llarga, llarga... Tant com de Noel Coward a Poal-Aregall.

L'interessant és que Nitta-Jo ens ha semblat més artista que mai. Un amic de l'empresari de l'Edén ens declarava l'altra nit: —En Lage l'ha portada perquè les artistes d'ací aprenguin a dir. I tant com poden, moltes, aprendre d'ella!

TEATRE POLIORAMA Rbla. Estudis, 9 - Tel. 10773 Avui tarda: La Prudencia Nit i demà tarda: Cloti, La Corredora AQUÍ ESTÀ MI MUJER

Sense moure'ns del Paral·lel, passem al Còmic. La guerra entre Xile i Mèxic, que forem els únics en anunciar, ha acabat en aquella casa. Ha vençut Xile.

Hollywood Bar-Dancing Nou de la Rambla, 105 - Tel. 17033 Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius) COLOSSAL EXIT DE LA Demon's Jazz ORQUESTRA COMPLETA Grans atraccions a la pista

El rei fa treballs forçats... Trobem que en Roure podria fer-li companyia. A perpetuïtat.

Però, contra el que creïem, la vencedora no ha estat l'Olga Arenas, sinó la seva compatriota: Sària Guasch.

Els barruts del Nou, amb en Roure al davant, s'han estranyat de que no els deixéssim estrenar la cretinada que preparaven pel Dissabte de Glòria amb el títol d'El Be Negre.

A l'Apol hem tingut, de bones a primeres, el plaer de trobar-hi dues actrius enyorades: Assumpció Casals i Visita López. Hem dit «actrius».

Frontón Novedades Cortis Catalanes, 638 Tots els dies tarda i nit grans partits i quinielas pels asos de la pala

Devien ignorar que, desde fa temps, tenim projectada una revista d'El Be Negre, amb música del mestre Demon. Però no són pas els perjudicis materials que ens podia ocasionar la usurpació d'en Roure i companyia el que ens decidí principalment a sortir-los al pas.

Però s'allarga fins la proclamació de la República del 73. Així hi ha més temps per a cridar: «Visca la llibertat!» Aquest crit té, si més no, l'eficàcia de desveïllar els espectadors que s'adormen.

A l'Olympia han debutat, com a clowns, els germans Díaz. En una funció de tarda, dedicada als infants, aquests clowns han dialogat així, en una titulada lliçó científica:

El que realment ens esgarrifava, era pensar que algú podia creure que aquest be negre, que ara s'ha tornat blanc, era obra nostra.

Un home net de bilis i de petulància

En una nota oficiosa de la pàgina de cinema de La Vanguardia de dissabte passat, escrita, la nota, no La Vanguardia, pel senyor Antonio Graciàni, director del film — enredada als Irustas — al públic — Aves Sin Rumbó, nota titulada «Antonio Marín», i en la qual es parla, naturalment, d'aquest senyor, es diu:

—Tinc el Nord al davant, l'Est a la dreta i l'Oest a l'esquerra. Com se'n diu del que tinc al darrera?

MOKA La marca del bon cafè Sense glucosa, ni xicoira, ni sucre Torrades cada 15 minuts Venda a est i degustació: RAMBLA ESTUDIS, 8

«Luego... Luego ha sido otro devoto del cinema el que ha requerido la colaboración de Marín: Antonio Graciàni, el director de Aves Sin Rumbó. Como Antonio Graciàni es hombre limpio de bilis y petulancia...»

—No ho saps? —No goso a dir-ho, davant el públic.

Els falsificadors de bens negres no tingueren ni la precaució de demanar-nos permís o, simplement, de consultar-nos abans de cobrir la seva mercaderia amb el nom del nostre setmanari.

—Ah! Se'n diu Sur? No sabia que li haguessin canviat el nom! Què us sembla?

UNA PELICULA SONRIENTE A més l'obra mestra de bon humor ALIAS LA CONDESA amb Alison Skipworth, George Raft i Richard Bennett Són dos films PARAMOUNT

STAMBUL-Dancing ESTIL GRAN CASINO Avinguda Francesc Layret, 106 De 11 de la nit a la matinada Tots els dies, triomf clamorós de GERMANES IBERIA ETHEL ALDERSON MELODIANS ORCHESTRA - PRIMER DANCING A BARCELONA

LA REGLA SUSPESA tornarà ràpidament i sense perill amb PERLES 'FEMI' Vertadera meravella moderna d'efectes segurs sense perjudicar la salut. De venda en farmàcies i centres d'específics. Es tramet per correu certificat enviant el seu import de ptes. 14'50, al comerciant BASTARD, carrer de la Princesa, número 13 - BARCELONA

Ovelles esgarrriades

L'afar Stavisky es complica

La Publicitat de diumenge publicava una mena de biografia de Lussatz — el suposat assassí del magistrat Prince — de la qual pesquem aquest fragment:

Pocs homes traspasaven aquesta habitació on ell entrava cada nit, un dia amb les butxaques buides, un altre amb un esplèndid cotxe de 80.000 francs, impàvid i serè.

De les habitacions on eniren els cotxes impàvids i serens, aquí en diem garraiges.

La mala premsa

De La Veu del Vespre, cada dia més frívola i mundana:

Preguntat Max Schmeling quin dia arribarà la seva esposa, el famós «star» del cinema, Amy Ondra...

Quines insinuacions!...

Un pont com una casa

En la secció de les comarques de La Publicitat de dimecres nasat, trobem aquesta notícia:

—El dia 14 d'abril serà posada la primera pedra del pont que unirà les barrades de Coll-blanc-La Torrassa i El Port de la Selva...

Si la construcció d'aquest pont no resol la crisi del treball a Catalunya, ni mai!

Visita inoportuna

Un telegrama que publicava La Publicitat d'ara fa vuit dies:

Brusselles, 27. — Com sigui que el rei Leopold II havia manifestat desigs de rebre el senyor Barthou, el ministre francès d'Afers Estrangers s'ha traslladat al palau real.

Si tenim en compte que Leopold II fa més de vint anys que és mort, caldrà considerar que la visita del senyor Barthou era tan inútil com inoportuna.

Atac d'insolació

De La Publicitat del dijous: el títol d'un telegrama:

Sembla que Insull intenta desembarcar en un port romanes.

Seria per veure si no se'n hauria d'anar tan de pressa.

Disbauxes

La Veu de Catalunya de dimecres passat portava el següent títol:

Detinguts per repartir fills clandestins.

No sabem com el senyor Duran i Ventosa no va fer posar la notícia a la secció «L'ordre públic en mans de l'Esquerra».

Un atracament sense to

Un altre títol de La Veu, de diumenge, a una notícia de Màlaga en la qual s'explica que uns atracadors no se'n endugueren més que 600 pesseves d'un cobrador que en portava 15.000 més en bitllets.

Atracadors poc llestos.

Haguessin estat financers!

Misteri sobre misteri

En la ressenya del Full Oficial del misteriós succés de diumenge a la Banca Arnús, hi trobem el següent detall:

Un dels policies de servei al terrat avisà als seus caps que dels pisos de dalt havien demanat auxili. Immediatament unes paraules pujaren per l'escala del carrer de Rivadeneira al terrat.

Aquest és, posar, el més insoluble dels misteris, perquè fins ara les paraules no es trobaven enlloc i fet de trobar-se al lloc del succés no pot fer més que augmentar la confusió. Veurem que en resultarà de tot això. Sols un home podria dir-hi alguna cosa. Eins-tein.

LA POLICIA CATALANA

El bon lligaire. — No trobeu que això és una provocació?

LA BANDA D'«EL BE NEGRE»

Com estava organitzada i com ha fracassat

Es evident que, com diria el senyor Tallada o el senyor Bausili o el senyor Cambó, la crisi mundial s'estien per tot el món. Però és més evident encara que aquesta crisi mundial mostra una especial preferència per Catalunya, degut, dirieu, exclusivament, al Govern de les Esquerres. Es gràcies, no hi ha de què, a la seva gestió d'olla, desori, demagògia i desordre, que l'economia catalana aviat s'haurà de traslladar a altres regions espanyoles més afavorides per l'autoritat.

Ara mateix, quan EL BE NEGRE anava a organitzar, com cada penya que s'estimi, la seva banda d'atracadors, ve la intrmissió pertorbadora de Miquel Badia, secretari general d'Ordre Públic i ens espantilla tots els nostres plans.

Creuen, posar, els nostres lectors, que la intrmissió del senyor Badia anava contra els altres? No; és clar que no creuen. Tothom sap que anava contra nosaltres i especialment contra l'economia catalana.

Els escamots allegran, naturalment, que un secretari és fet per saber secrets. Però nosaltres i La Veu, els contestarem que el senyor Joaquim M. de Nadal bé és secretari del senyor Cambó i no en sap cap, i, a més, el secretari, si sap secrets se'ls ha de guardar i no es bombar-los com ha fet el senyor Badia.

El fet, però, és fet i ja no té remei, i nosaltres i La Veu només els podem dir que quan hagin tirat l'autonomia catalana a can Pistraus, podran cridar ous a vendre.

Pel que fa a nosaltres, només ens cal, per demostrar al públic els greus perjudicis que el senyor Badia i l'Esquerra que l'avalua—l'ordre públic en mans d'un partit ho diu tot—exposar els plans que tenim i que anàvem a posar en pràctica o ja els hi hauríem posat: La nostra banda era, naturalment, d'atracadors; però no de gent fixada. El que es deixés fixar ja podia fer tèsiamen perquè no hem volgut mai compromisos.

Per evitar la fitxa teníem un contracte amb un sector de la policia. Malauradament però, la manobra de l'Esquerra amb el traspass de serveis ha fet que els policies que l'havien firmat cessessin, amb alguns altres, el dia primer d'abril. Aquest cop, aquesta punyalada traïdora ens deixava en una situació difícil i els nostres homes haurien hagut de procedir severament amb tot aquell que s'hagués dextat retrair a la Prefectura de policia encara que fos per Manassé. No hi havia més remei.

Es per això que, com a protesta, el comissari de Barcelona s'ho tirà tot a l'esquena quan l'atracament del Miria, encara que no era un fet que ens interessés a nosaltres, i el de l'Oest: va prometre que els seus agents trossejarien els mobles com a simple acte de protesta. De protesta simplement perquè el sabotatge és altra cosa.

I el pitjor del cas, i el més inconcebible, és que el senyor Selves es permes de desituir-los, cosa que demostra un cop més de quina manera obra un partit d'esquerra quan té l'ordre públic a les seves mans i el fa servir per interessos de partit.

Però això hauria estat, encara, un petit contratemps, perquè, pel que pogues succeir, ens havien assegurat complicitats eficaces en els rescupes, com tan encertadament diuen a Madrid, dels jutjais. Els nostres detinguts, com la zona d'la flor, haurien estat detinguts d'un dia i les seves distingides famílies haurien hagut de patir.

I diem distingides famílies perquè mai no se'n hauria ocorregut cercar els nostres col·laboradors al si del districte cinquè. Nosaltres, és una debilitat, estem pel quart, perquè el cinquè diu no matar, i ens repugna la desobediència conscient als manaments de la Llei de Déu. Nosaltres, gràcies a Déu, som persones fines i hauríem agrupat al nostre voltant les classes benestants i de dreta perquè no ens interessava l'atracament com a negoci sinó com a noble esport i arma política per combatre l'absurda preponderància de les esquerres a casa nostra que ocupen un lloc que han usurpat al bell mig del carrer de Casp. Naturalment, que, per fer les feines més baixes i com a entrenadors, hauríem tingut auxiliars dintre el professionalisme, però esperàvem que aquestes feines haurien pogut ésser lliurats, en un acte de civisme, a les autoritats, convenientment executats, per evitar-nos compromisos.

La nostra organització comptava ja amb nombrosos i moderníssim material i esperàvem que aviat una gran proporció dels autos de propietat de Barcelona, haurien estat fantasmes perquè no ens agraden els cotxes de segona mà encara que riguin robats, quan la manobra inqualificable d'aquest subjecte indecentament que es diu Miquel Badia, ens tirà els plans per terra. Perquè suposem que els nostres aliats no esperaven que el nostre esperit de sacrifici vagi més enllà que el nostre sentit dels negocis.

Conflicte entre dues proteccions

Les senyorettes estudiantes de la Residència de Senyorettes Estudiantes estan desesperades. El conservador senyor Bello Otero, envejós segurament de l'afecie que els tenien les pensionistes, s'ha tornat un sol gai en tot el recinte. Les senyorettes estudiantes de la Residència de Senyorettes Estudiantes estan decidides a demanar l'aju, de la Societat Protectora d'Animals i Plantes, per declarar la guerra al Bello Otero; però és dubtós que puguin aconseguir res, perquè el Bello Otero també està sota la seva protecció.

«La Humanitat» s'argentinitza

En el seu número del 28 de març, proppassat, a darrera pàgina, La Humanitat publicava un gravat d'un cotxe estrany que es veu que a la redacció no es creien que fos veritat, perquè damunt de la fotografia hi havia un títol que deia:

«PROGRESSOS MACANICS.»

Què macana, che!

Paradisos feixístics

L'altre diumenge les joventuts de tots els partits polítics catalans havien organitzat una ballada de sardanes a la Plaça de Catalunya.

Arribar a la plaça un subjecte, trobar a mancar no sabem quina bandera, parlar de porros catalans i quedar amb la cara feta un mapa-mundi, fou tot u.

L'home gallardo i calavera, en arribar a la Comissaria, tingué encara acrestos per dir:

—Pues sí, señor! Soy fascista, ¿y qué? Es que hay alguna ley que lo prohíba?

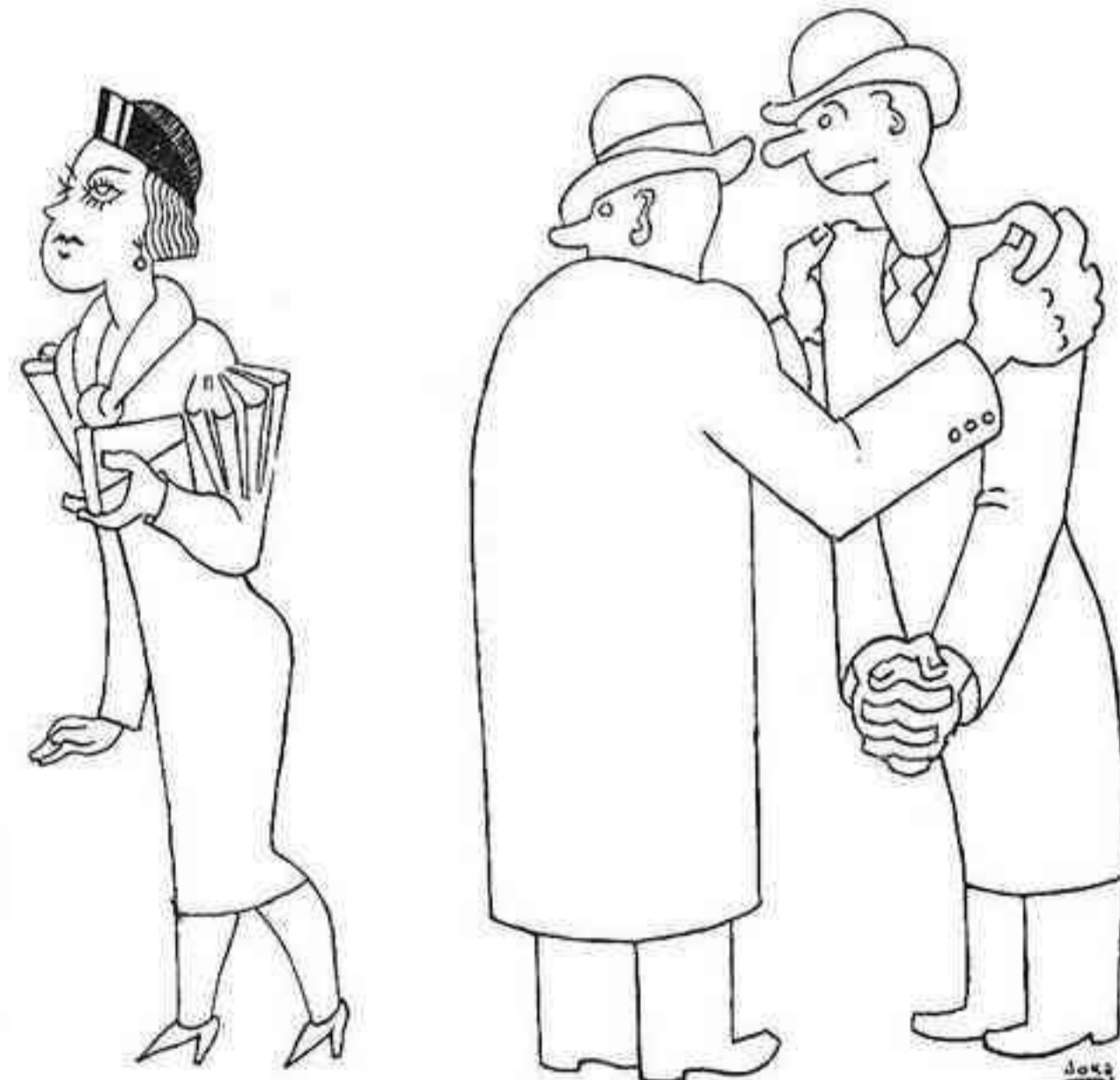
Per això no acabem de comprendre la indignació d'aquell oficial de policia que en un grup d'oficials de policia i assalt que pujava Rambles amunt pels volts de les dues, es dolia tant de la paliza que le han puesto loco.

Si ell també s'hagués posat a cridar el que bramulava el seu defensor, aquest només hauria rebut la meitat de la palissa que va rebre.

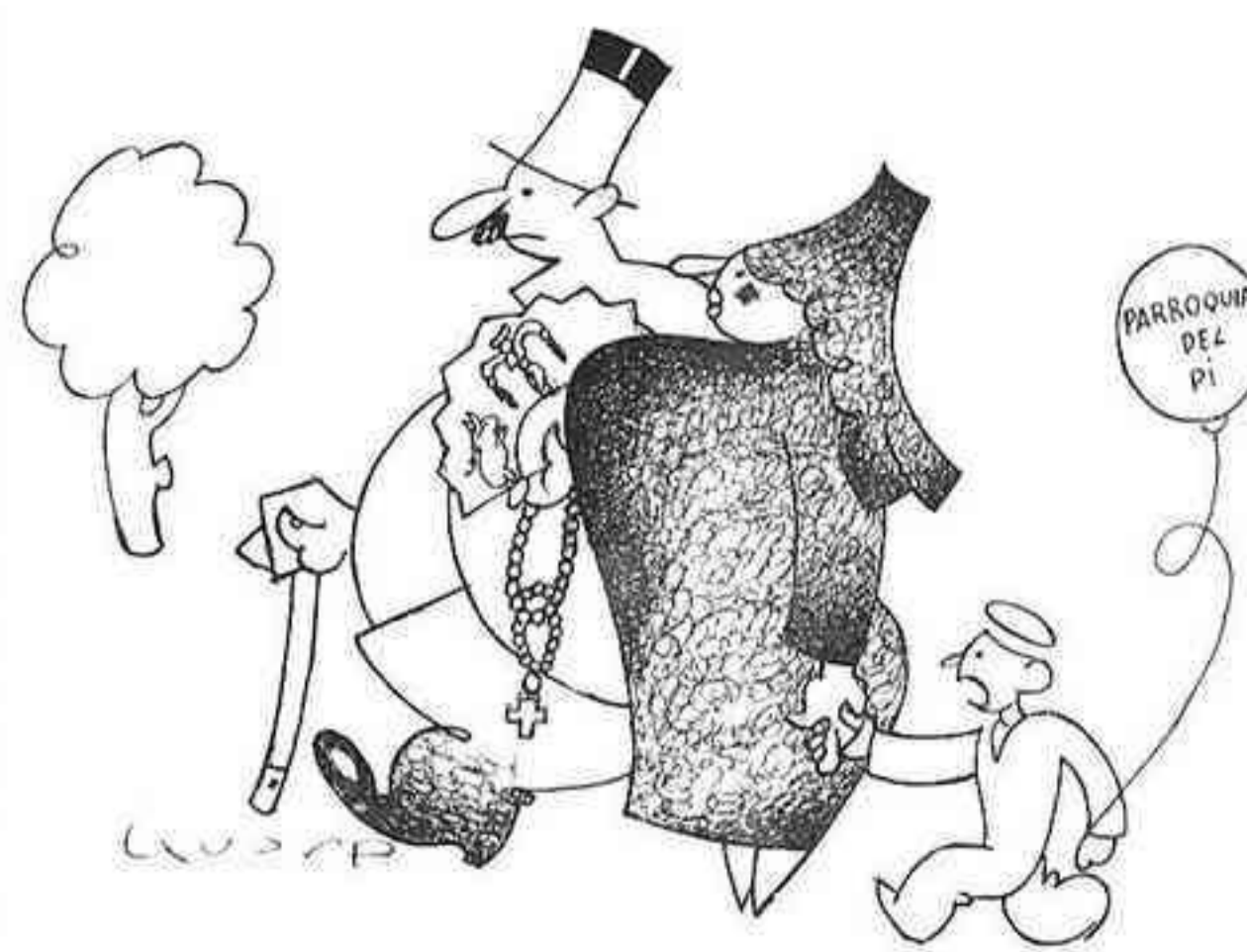
L'altra meitat, sens dubte, hauria estat assignada a ell i a la seva inoportuna indignació.

contra repredats pomada VER

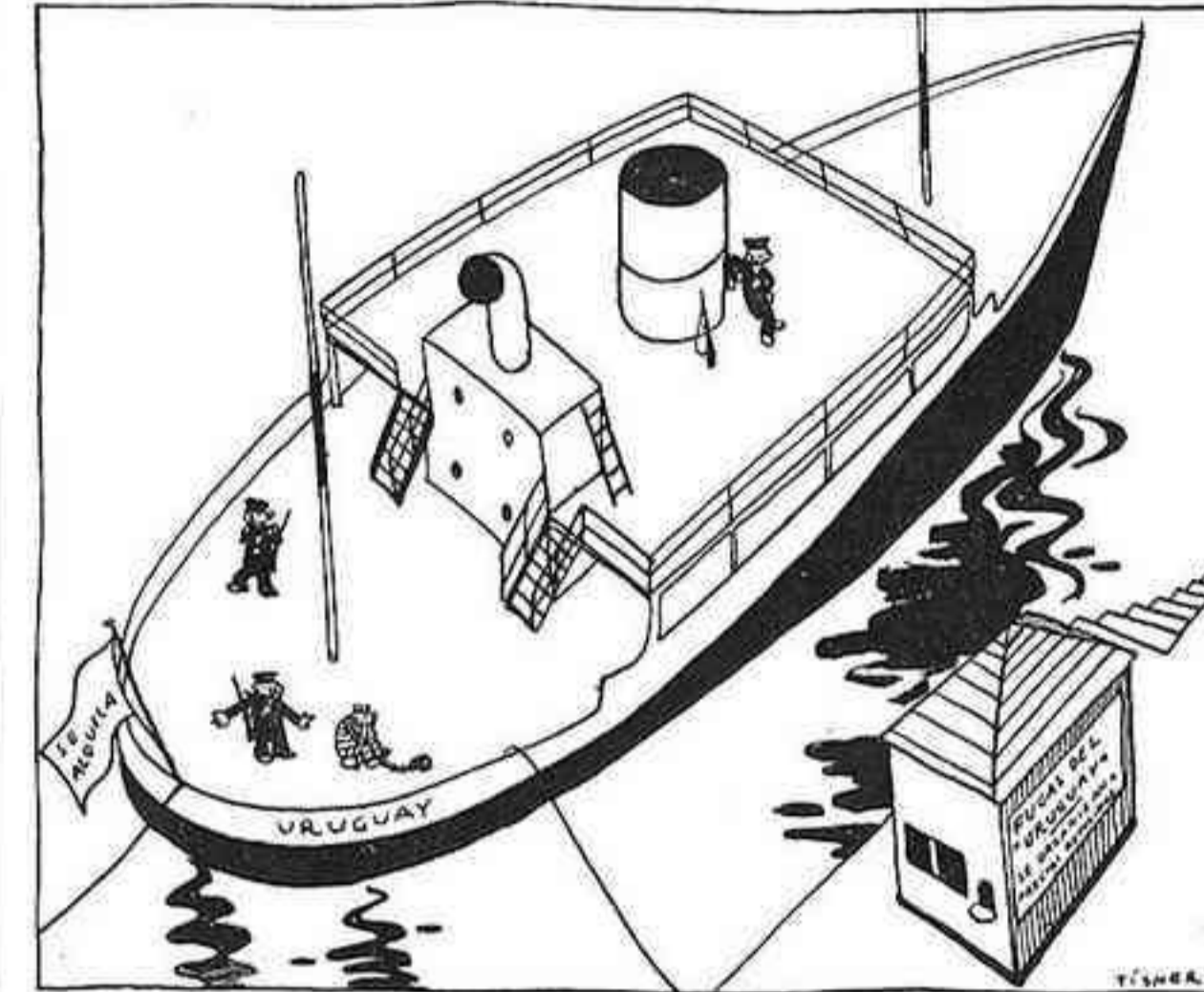

—Es casada, té un amant i els enganya tots dos... —Poden fer el front únic.

Dijous Sant

—Has vist quines cues a tots les parroquies? —Sí; això portarà cua.

EL DARRER PRES DE L'«URUGUAI»

—Apa, escapeu-vos, que hem de tancar...

EL BE...RNAT METGE

En Gasch i en Passarell s'han esbatunat amb l'excesa de la dansa. Aquells que estan assabentats de les coses, però, han comprès que al fons de la qüestió hi havia quelcom de secret, quelcom que calia llegir entre línies.

Els francesos ja diuen (perdoneu, amic Lluís Companys i company Sebastià Gasch) «cherchez la femme».

La dona! Veí ací la qüestió! I quina dona!

La culpa de tot plegat la té Emma Maleras. Encara que el seu pare (l'acreditat sastre del carrer de l'Hospital) hagi pres totes les mides que ell pot prendre (que no són poques).

En Gasch està enamorat (un enamorat que no és despendina, un enamorat clàssic) per en Passarell (quin home! aquest Passarell) s'hi despendina i tot.

I ara, la petita Maleras no sap a qui donar el sí.

El «malerisme» fa estralls. Vet ací les dues primeres víctimes.

Per raons d'economia el papa Maleras s'inclina per en Passarell. Posat a fer un jaqué (i a regalar-lo) amb en Gasch s'hi arruïnaria...

...

El lúbric i recitric Palau ha estat vist (reiteradament vist) pels voltants de l'estudi que Aurea de Sarrà posseeix al carrer d'Aulèsia i Pijoan.

...

Sempre hi ha un home que treballa i un altre home que s'aprofita del seu esforç.

Hi ha un Tasis que escriu (per exemple) i un altre Tasis que Marca.

...

L'Esclasons ja només està a 37 i mig amb 2.

...

El senyor Fagote d'Acordeon s'ha comprat una correa a Vallcarca.

...

Maria de la Llum Morales va donar la seva conferència a «Els Amics de la Poesia».

Ningú no s'hi va fastiguejar. L'única barba era la d'en Dalmau. (Que pel cas és una barba de reglamente.)

Va llegir moltes poesies gallegues que no eren cap «gaita». Una d'elles en la que es feia un elogi de la sardina, fou pescada i molí celebrada pel distingit i perfumat públic que emplenava el local.

Entre els admirats hi havia en Prats.

Un dels que més va gaudir va ésser Ignasi Agusti.

Etc., etc.

J. V. Foix inaugura aviat la seva exposició d'objectes procedents dels torrens de Sarrà.

Es tracta d'una magnífica col·lecció (ja exhibida a les Galeries Vignon de París) formada per gran

varietat de llunes de sardines de marques populars, filferros, claus de ganxo, espartenyos, fregalls, regadores surrealistes, galledes, bigotis vuitcentistes, etc.

A més a més, figuren en l'exposició una sèrie de gas morts, plomes de pollastres vius, i criden molt l'atenció un gran nombre de menuts de gallina en bon ús. Hi ha encara raies, ànecs, etc.

El conjunt és magnífic i demostra la gran vitalitat i mortaldat dels torrens de Sarrà.

J. V. Foix, que coneix a fons la taxidermia, meravellarà fins els seus amics i parents d'ADLAN.

(Amics dels Locus — Associació Nacional.)

...

Per homes convençuts del seu talent heu d'anar a en Fages de Climent.

...

El poeta S. Perearnau té una promesa que es diu Dolòrina. L'altra tarda, tornant de la font (aigua pura, arbres en desmai, i creixens a la vora del rec), li va escriure sobre el paper d'emboïcar el be-nerar.

Menja creixens, encantadora nina, jo no vull que pateixis... Dolòrina!

...

Evidentment, si menja creixens no patirà de l'onna.

...

«Francesch» Matheu ha tramés una declaració (en vers) a Amanda Llebot del Lyceum Club.

Es tracta d'una declaració de feminisme.

La senyora Amanda n'estrà molt satisfeta.

I nosaltres també.

...

—Mossèn Manuel Brunet ha tingut un fill.

—Vol dir?

—Sí, senyor. L'ha tingut.

De moment hom el trobava bastant rosset però més tard tothom ha coincidit en trobar-lo brunet.

Mossèn Manuel Brunet ha estat molt felicitat con tan fausto motiu.

...

L'altra tarda, el barber de l'At-

neu després de retallar els pocs cabells que fan companyia al poeta Sagarra li va demanar: —On voldrà la railla? —Com s'entén, la railla! —cridà l'aplaudí dramaturg—. les ratlles!... Avui m'hi fareu una pista de tenis...

En ocasió del recital de llieders i danses organitzat pels estudiants de Medicina al Casal del Metge, hom remarcà entre els elements que formaven el públic un cert engoniment degut al fred que hom sentia dins el local.

I per més que Mercè Plantada cridés com una desesperada: «Es juny! Es juny!», d'acord amb l'Apelles Mestre i en Lagooote de Lamón, ningú no se la va creure.

El pinor Joan Miró és un dels valors més discutits del moment present.

I consti que ho diem de la manera més cortès i més vidual que sabem.

L'altra nit al cinema, dues senyores parlaven entre film i film.

Deia la senyora número 1: Ai, l'Elvira ha tingut un nen! Què et diré jo! Té el nas al front i els ulls a la boca. Es tot vermell i amb les dues orelles s'hi podria fer un nus. No n'havia vist mai cap! Creu-me!

I la senyora número 2 respon: Així digues que ha tingut un Miró, vaja!

El dia 20 de març, l'entremaliat i cansanenc Ramon Xuriguera, donà també una conferència (som a l'època de les pluges conferencials).

Se'n deia: «L'objecte i el subjecte en literatura».

L'objecte, naturalment, era aixecar la seva peita però engonjada personalitat davant les dames sensibles.

El subjecte (bon subjecte, naturalment), és ell mateix, encara que no gosi a dir-ho clarament.

Els de Clarisme han engegat a fer novel·les a Mercè Rodoreda. Ja té enllestida la segona.

El títol és: «Del que hom no pot fugir».

En Passarell diu que del que hom no pot fugir és d'ella.

Aquests homonims!

«Mercè Rodoreda (diu La Publicitat), va veure vorada la seva primera novel·la en el premi Crexells d'enguany.»

Però no foren solament els del jurat. A hores d'ara són molts dels abnegats lectors els que li tenen votada.

La senyoreia Maria Carratalà ha contractat ja, per a la seva festa nupcial, la perruca del mestre Pahissa, les barbes de l'escultor Clarassó, la memòria d'en Carles Capdevila, la meteorologia de l'Adrià Gual i les llànties d'en Xavier Viura.

Una senyoreia de la bona societat barcelonina acaba de corregir un llibre de poesies, dedicat al aplaudit «castigador» i brillant home de lletres Guillem Diaz-Plaja, intitulat No tenia corazon...

Un dels millors versos, Què ojejos tienes, ladrón! i, té fragments tan bells com aquest:

Mírame brutalmente con tus ojos [expertos y pon tu mirar vivo sobre mis días muertos].

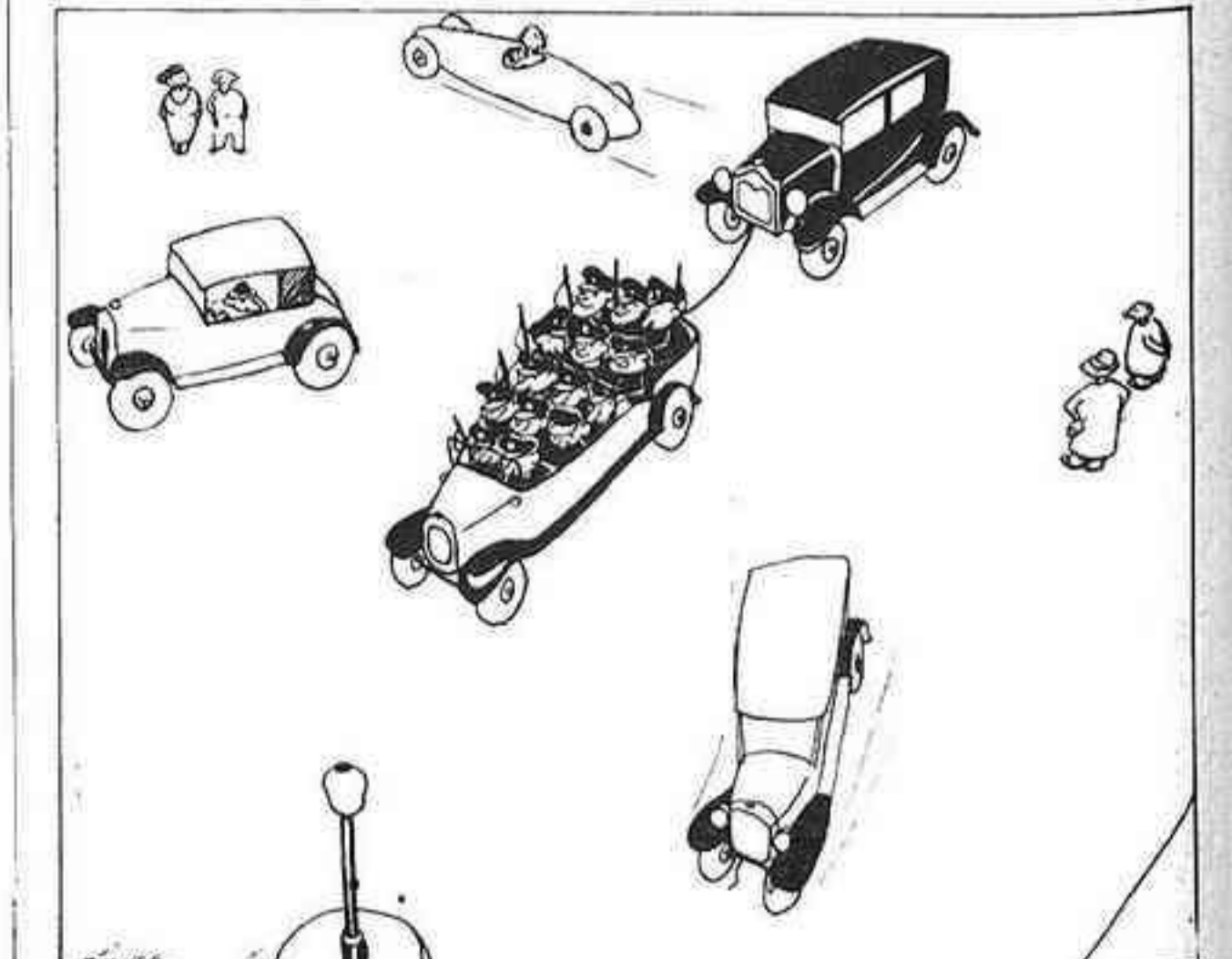
Suposem que aquests «días muertos» seran el «diaz-plaja».

Demaneu el gustós FORMATGE BLANC

COW - BOY

i us convencereu de que és el millor

Dipòsit: Pelayo, 32-Tel. 24374

L'AUTO FANTASMA

—Mira, és buit. —No, que és Buick.

—Els diners o la vida! —Vinga, home, vinga! Que et penses que no ho sé que esteu tots agafats?

XOCOLATES Amattler SON ELS MILLORS